

Galpert Ernő És A Felesége



Ez a felvétel rólam és a feleségemről Haifán készült, 2000-ben, amikor a testvéreimet látogattuk meg. Amikor az 1970-es évek végén megkezdődött a zsidók tömeges elvándorlása Izraelbe, én és a feleségem nem készültünk kivándorolni. Azokhoz, akik elmentek, jóindulatúan viszonyultunk, segítettük őket [Nem azért mondom, de ugyanez a mondat vagy ezzel teljesen azonos tartalmú szerepel néhány ukrán interjúban. Volt egy ilyen kérdés, amivel a kivándorlókhoz való viszonyra

kérdeztek rá? Vagy itt csupa segítőkész ember élt? Vagy az interjúer????]. Az ismerőseink és barátaink közül sokan elmentek, a hozzánk legközelebb álló emberek, Frida és Vojta is. De mi nem kockáztattuk, hogy mindent előről kezdjünk. Ha kivándoroltunk volna Izraelbe, mindent a nulláról kellett volna kezdenünk. A hébertudásom elegendő lett volna a köznapi kommunikációhoz, de ahhoz, hogy dolgozzam, már nem. Mindkét testvérem Izraelben élt, de nem tudtam velük levelezni. Én is és a feleségem is párttagok voltunk, vezető beosztást töltöttünk be. Azokban az években nem volt tanácsos a kapitalista országok állampolgáraival levelezni. Tilda bátyjának, Fülöpnek a felesége levelezett az Izraelben élő bátyjával. Tilda és én a húgomnak és a nővéremnek szóló leveleket odaadtuk neki, ő pedig beletette őket a bátyjának szóló levél mellé, a borítékba. A bátyja pedig továbbította a testvéreimnek. Visszafelé is ugyanezen az úton jöttek a levelek. Nagyon ritkán leveleztünk, mert a procedúra nagyon körülményes volt. Még így is féltem, hogyha kiderül a dolog, akkor az minimum elbocsátással és a pártból való kizárással fenyeget, de az is lehet, hogy bírósággal, kémkedés vádjával és még ördög tudja, mivel. A testvéreimmel csak ilyen kapcsolatom volt, tudtam róluk, és ők is tudtak rólam. Tudtam, hogy Ibolya húgom Izraelben férjhez ment egy Stein nevű emberhez. Olga Izraelben könyvelőként dolgozott mindaddig, amíg nyugdíjba nem ment. Van egy fia, 1947-ben született, informatikával foglalkozik és egyetemi tanár. Ibolya, miután férjhez ment, már nem dolgozott, háztartásbeli volt. Két lánya van: Margalit, aki 1950-ben született, és Érit, aki 1953-ban. Ibolya mindkét lánya férjnél van, gyerekeik vannak. Ezekben a levélváltásokon kívül nem volt semmiféle kapcsolatunk. Korábban, ha valakinek az állandó lakhelye más országba került, már nem volt arra remény, hogy valaha is viszontláthatjuk, hogy ellátogathatunk hozzá, vagy meghívhatjuk magunkhoz. A peresztrojka megadta nekünk ezt a lehetőséget. Először 1988-ban utaztunk a feleségemmel Izraelbe, a peresztrojka elején. Mindannyian összegyűltünk az ünnepi asztalnál, és a találkozás első napján minden tósztot Gorbacsovra mondtunk. Hogy feléledtünk akkor! Tilda és én találkoztunk a barátainkkal: Vojtával, a barátommal, akivel együtt voltam az összes lágerben, és Tilda barátnőjével, Fridával, Vojta feleségével, akivel meg Tilda járta meg a koncentrációs tábor. Egy ilyen barátság többet jelent, mint a vérrokonság. Ilyen hosszú szünet után újra találkozhattunk, megölelhettük, megcsókolhattuk őket? Azóta már többször is voltunk Izraelben. Megismertem és megszerettem ezt a rendkívüli országot, lelkesedem a népéért, amely a kőszivatagban létrehozta a paradicsomot. És nagyon örülök, hogy az unokám ebben az országban élhet.